

Willem Maris weet zijn schilderijen, meest altijd hetzelfde motief van weiland met vee, tot in het oneindige te varieeren.

Het zijn melkbochten, die met de zwarte drassige grond, de schaduw van eenige wilgen, een verveloos hek, koeien, melksters met veel blauw en glanzend koperen melkvaten — een rijkdom van tonen vormen, waartegen het effen vlak van weiland en lucht slaperig eentonig afsteekt; of het is een groote, geheel in zonlicht gedrenkte weide, begrensd door heele plassen vol kleurig riet, waarin de vormen der koeien zich weerspiegelen.

De horizontale lijnen, welke de opeenvolgende plannen van het landschap

aangeven en wegglijden tot aan den horizon, die zich eindeloos schijnt uit te strekken, verleenen aan die soort schilderijen een breedte stemming van rust en kalmte.

Bij Willem Maris is, in tegenstelling met Jacob Maris, de lucht, de tekening der wolken geen motief; bij hem is het de warme voorgrond met groot figuren, en de lucht in zoover als ze noodwendig de stemming van het geheele landschap bepaalt. Hij kiest bij voorkeur die oogenblikken waar de luchten zonder effect zich effen boven de vlakke weilanden welven; de kleur is naar het oogenblik van den dag of diep wazig blauw of op warme namiddagen luchtig bestrooid als met paerlemoeren wolkjes.

Somwijlen schildert Willem Maris plekjes in de diepste schaduw